

כאמור, היה זה ביום קיץ חם, אבל על החרמון לא היה כל-כך חם ומה גם בלילה ובלבוש שהיה לנו, אבל... כל שאפשר לעשות במקרים כאלה זה רק לרעוד ואת זאת אמנם עשינו. וכשגם "תרופה" זו לא הועילה — גלשנו מעל גבי הבהמות והתחלנו פוסעים ומטפסים במעלה ההר בכל המרץ והרצון לחמם את עצמותינו הקפואות. המרגש נעשה קצת יותר טוב אבל גם הקור נעשה יותר "טוב" ככל שהגבהנו לעלות.

עוד אנו מטפסים ועולים, והנה נגלתה לנו להפתעתנו, ככר קטנה ובה שלוליות מים וצמחיה ירקרקת שהיוותה מעין נאת מדבר בין הסלעים והאבנים שמסביב. כל זה היה בניגוד גמור לצמחיה הדלה דמויית קיפודים קפואים הפזורים פה ושם ברחבי ההר שגם הוא נראה קפוא וכאילו חסר חיים.

הנחנו לבהמות לרעות ב"אחו", פשוט הפקרנו אותם, וזחלנו אל בין נקיקי הסלעים מצטופפים ומתכרבלים ב-עבאיה (למי שהיה) ומחכים לבוקר הגואל. עד הפיסגה נותרו עוד כמה מאות מטרים ואותם גמאנו באור היום. עם הזריחה כבר היינו בראש ההר וצפינו במראה הנפלא.

ואמנם היה הוא נפלא וכן תחושת הגובה העצום, ממש שלח ידך וגע בשמים. ולרגליך, משטח שלג גדול ועמוק אשר לעולם אינו נמס עד גמירה אלא מחדש "נעוריו" מדי חורף בשלג החדש הנופל ונערם על זה של אשתקד. המשטח כולו הופך לקרחון ענק ורק ביום כשהשמש מחממת, מתרככת השכבה העליונה וחוזרת להיות שלג לבן ורך אשר כאילו אך זה ירד משמים ארצה. היו ערבים באים עם פרדותיהם, חוצבים בקרחון גושי